

EŞCİNSELLİK VE YABANCILAŞMA

Doğu Perinçek, 17.10.2015

<http://oncugenclik.org.tr/escinsellik-ve-yabancilasma/>

Eşcinsellik cinsler arası eşitsizlik ürünü

Tezlerin sınırı: Toplumsal ve ideolojik kökenli eşcinsellik: Biyolojik nedenlerle eşcinselliğe eğilimli olarak doğanların varlığından da söz ediliyor. Ancak okuduklarıma göre, bunlar, eşcinseller içinde çok çok küçük bir oranda. Kaldı ki, biyoloji, fizyoloji ve genbilimi benim bilgi alanım dışında kalıyor. Altını çizerek belirtelim: Bu yazıda öne sürülen tezler, biyolojik özellikleri nedeniyle eşcinsel eğilimli olduğu söylenen o çok küçük azınlığı kapsamıyor. Tartışmaya sunacağımız görüşler, toplumsal ve ideolojik nedenlerle eşcinsel olanlarla sınırlıdır. Aslında ideoloji de toplumsal, daha doğrusu sınıfsaldır. Ancak eşcinsellikte ideolojik boyutun önemine vurgu yapmak için, "toplumsal ve ideolojik nedenlerden" söz ediyoruz.

Eşitsizliklerin ve yabancılaşmanın ürünü: Konuya girerken eşcinselliğin toplumsal ve ideolojik kaynağıyla ilgili başlıca tezlerimizi sıralayalım:

1- Eşcinsellik, uzlaşmaz sınıfsal çelişmelerin aşırıya varmasının, dolayısıyla meta ekonomisinin olağanüstü derinleşmesinin ürünüdür. Başka deyişle, özel çıkar ve bireysel mülkiyet sistemi ile insan ve doğa arasındaki çelişmenin çok keskinleştiği toplumlarda ve hâkim sınıflar içinde ortaya çıkar ve yaygınlaşır.

2- Eşcinsellik, cinsler arası eşitsizliğin ürünüdür.

3- Meta ekonomisinin artık insanı ve doğayı yıkıma uğrattığı çürüyen kapitalist sistem, bir yandan milyonlarca insanı şiddet kullanarak eşcinselliği dayatırken bir yandan da ideolojik araçlarını seferber ederek bu durumu topluma "özgür cinsel tercih" olarak kabul ettirmektedir.

4- Eşcinsellik, özel çıkar sisteminin aşırıya vararak bunalıma girdiği kaos ve çöküş dönemlerinde patlama yapar.

5- Eşcinsellik, bir yabancılaşma olayı ve belirtisidir.

6- Eşcinsellik, sınıfsal ve cinsel eşitsizliklerle, yabancılaşmayla, toplumsal kaos ve çürümeyle doğru orantılı olmasından da anlaşılacağı üzere insan özgürlüğünü boğan ilişkilerin ürünüdür. Bu nedenle eşcinsellik, özgür bir tercih değil fakat toplumsal bir dayatmadır ve mutsuzluk kaynağıdır.

7- Sınıfsal ve cinsel tahakkümün son bulduğu, yabancılaşmanın kaynaklarının kurutulduğu sınıfsız toplumda, insan ile insan, kadın ile erkek, insan ile doğa arasındaki denge ve uyum oluşacak, cinsel aşk prangalarından kurtulacak ve eşcinselliği besleyen zemin de büyük ölçüde ortadan kalkacaktır.

1. SINIFSALEŞİTSİZLİK VE EŞCİNSELLİK

Eşitlikçi ilkel toplumda: Orta Asya toplumlarındaki gözlemlerini anlatan seyyahlar, görelieşitlikçi kabile toplumunda eşcinselliğe hiç rastlamadıklarını belirtirler. Değerli mitoloji uzmanı Arif Acaloğlu'nun belirttiği üzere fahişelik, eşcinsel ilişkiler vb., eski Türkler arasında kıyamet belirtisi olarak kabul ediliyor.¹ Sınıflara bölünmemiş toplumda, cinsler arasında da eşitlik geçerlidir. Sınıfsal cinsel eşitliğin bozulmaya başladığı dönemin toplumunu yansıtan Dede Korkut Hikâyeleri, bir yandan arkada kalan kabile eşitliğini, öte yandan filizlenen farklılaşmaları yansıtır. Bamsı Beyrek ile Banû Çiçek arasındaki aşk, eşitler arası bir cinsel iletişimin izlerini taşır. Birbirleriyle güreş tutarlar. Bamsı Beyrek, ancak Banû Çiçek'in sırtını yere vurduğu zaman gönlünü de fetheder. Görelieşit ilişkilerin var olduğu böyle bir toplumda eşcinselliğe de rastlanmıyor. Bu olgu, Orta Asya Türk toplumlarına özgü değil kuşkusuz. Meta ekonomisinin pek gelişmediği, sınıflara ayrışmanın derinleşmediği bütün toplumlarda, eşcinsel ilişkiler ya görülüyor veya çok seyrek görülüyor.

Sınıflı toplumda:

Peki, eşcinsel ilişkilere hangi sınıfların içinde rastlanmaktadır?

- Eski Yunan toplumunda köle sahibi soylular sınıfı içinde.
- Yine köleci Roma toplumunda soylu sınıfı içinde ve zengin konaklarında.
- Bizans, İran, Emevi, Abbasi, Osmanlı sarayında.
- Japonya'da Samuray denen savaş ağaları zümresinde, vb.

Özetlersek:

- Eşcinsellik, meta ekonomisinin gelişmesi sonucu insanın da alınır satılır mal haline geldiği köleci toplumlarda görülüyor.
- Köleci toplumda eşcinsel ilişkilere girenler, köle sahibi soylular sınıfıdır. Genç köleler ise onların malı olduğu için bu ilişkilere mecbur bırakılmaktadır.

Köleci Yunan toplumunda:

Eşcinselliğin propagandasını yapanlar, Eski Yunan filozofları Sokrates, Platon ve Aristoteles'in eşcinsel olduklarını sürekli yineliyorlar. Tarihsel gerçektir, her üçü de eşcinseldir. Dahası, Yunan köle sahibi soyluları sınıf olarak eşcinseldir. Bu gerçek, eşcinselliğin kölelik sistemiyle ve cinsler arasındaki eşitsizlikle bağına ortaya koyar. Platon'un ideal devletinde köleler dışlanmıştır. Çünkü köle, yurttaş değil, fakat maldır. Hayvanlar gibi alınan satılan kölelerin devletin uyruğu olmaması, sistemin gereğidir. Platon'un ideal devletinde kadın da dışlanmıştır;

¹ Arif Acaloğlu 'nun aydınlatıcı yazısı için bkz. "Türk mitolojisinde eskatoloji, toplum ve etik değerler", Papi-rüs, sayı 23, Ocak 1999, s. 20 vd.

kadın da kölenin konumunu paylaşır; siyasal bir varlık olarak kabul edilmez. Çünkü kadın da bir üretim aracıdır, insan üretiminde kullanılır. Soylular sınıfı, maddi üretimde köle emeği kullanırken insan üretiminde de kadın emeğini kullanmaktadır. Kadına yer verilmeyen Platon'un Devlet'i erkek erkeğedir. Bu durumda cinsel aşkın da erkek erkeğe olması sistemin felsefesinde mevcuttur. Sistemin efendisi olan köleci soylular, kendi hayatlarını meşrulaştıran ideolojiyi de filozofları aracılığıyla üretmişlerdir. Platon, Devlet adlı eserinde kutsal aşkın ancak erkekler arasında olacağını savunur. Sistem, eşcinsel ilişkiyi "devlet büyüğü" olmanın şartı olarak kabul etmektedir. Aristophanes şöyle der: "Yalnızca beden ve ruhuyla kendini erkeklerin aşkına veren genç delikanlılar ileride devlet büyükleri olabilirler."

Aynı Yunan toplumu, kölecilik öncesi dönemde, eşcinsel ilişkileri yaşamıyordu. Eşcinsellik, sınıflara bölünmenin derinleşmesi ve köle emeğinin sömürüsüne dayanan sistemle birlikte ortaya çıktı. Nitekim yeryüzündeki efendilerin düşünsel planda Olimpos Dağı'nın tepesine taşınmasıyla yaratılan Yunan tanrıları da eşcinsel ilişkilerde bulunurlar. Efendi-kul ilişkisinin doğuşu ile tanrıların doğuşu ve eşcinselliğin doğuşu aynı dönemde oluyor. Ancak eşcinselliğin köleci soylular içinde yaygınlaşması, sistemin çöküş dönemine rastlamaktadır. Tüccarlar sınıfı ile köleci soylular arasındaki hâkimiyet mücadelesinin sertleştiği dönemde, gericiliği temsil eden köleci soyluların filozofu olan Sokrates, zamanın ilerici sınıfı tüccarlara karşı darbe girişimine katıldığı için yargılanmıştır. Öğrencisi Platon da, gerici köle sahiplerinin filozofudur. Bu sınıfın eşcinselliği, kölelik sistemiyle ve sistemin çöküş dönemiyle bağlantılıdır. İlginçtir, Yunan uygarlığının yükseliş döneminin önderi Perikles, çöküş dönemi filozofları gibi oğlancılığa değer, kadınlarla cinsel beraberlik yaşamaktadır.

Köleci sistem, kadının cinsel köleliği yanında erkeğin cinsel köleliğini, yani oğlan kullanmayı da doğuruyor. Bunun ikinci önemli örneği Roma'dır. Roma'da eşcinsellik, imparator saraylarının ve zengin konaklarının ilişkisidir. Sezar'dan dönemin yazıları, "Kleopatra'nın kocası ve bütün Romalıların karısı" diye söz eder. Kleopatra'nın diğer kocası, İmparator Antonius da eşcinseldir. Roma İmparatorluğu çöküşe gittikçe, imparatorların cinsel hayatları da "renklenir". MS 47 yılında tahta çıkan Caligula, kızkardeşinin ırzına geçer, diğer üç kızkardeşini ise fahişe yapar. Kızkardeşi Agrippina'yı metres tutar. Bu Agrippina'nın oğlu daha sonra imparator olacaktır: Hepimizin tanıdığı Neron. Roma'yı ateşe veren Neron, kendisine koca olarak kölesini seçmiştir. Bütün bunları, "cinsel tercih özgürlüğü" diye anlatanlar bulunmaktadır. Hem de yazılarını Bilim ve Ütopya gibi saygın bilim dergilerinde yayımlatabiliyorlar.² Oysa Roma İmparator Sarayı'ndaki bu cinsel hayatın "cinsel tercih özgürlüğü"yle en küçük ilgisi yoktur. Caligula'dan Sezer ve Neron'a kadar hepsinin cinsel hayatı, tıpkı Yunan köle sahiplerininki gibi toplumsal ve ideolojiktir. Roma imparatorları, eşcinselliği özgürce seçmemişlerdir. Onların bu "tercihlerini", efendisi oldukları sistem belirlemiştir. Gerçi onlar, köle sahipleri-

² Bkz. Ayhan Korkmaz, "Eşcinsellik âdetleri", *Bilim ve Ütopya*, sayı 42, Aralık 1997, s. 53 vd.

ri sınıfının imparatorudur ama cinsel hayatlarıyla efendisi oldukları sistemin kölesidirler. İnsanı alınır satılır mal haline getiren sistem, köleyle birlikte kadını da aşağılara iterken köleci soylular sınıfını da eşcinselliğe mahkûm etmiştir.

Köleci toplumsal sistem, erkeklerden oluşan köleci sınıfı, kendi arasında cinsel ilişkiye ve köleleriyle cinsel ilişkiye hapsedmiştir. Sistemin ideologları ise bu hayatı meşrulaştırmışlardır. ”Cinsel tercih özgürlüğü”nden eski Yunan ve Roma’da kölelerin paylarına düşen de unutulmamalıdır. Köle, çocukluk yıllarından itibaren, efendisinin aynı zamanda cinsel kölesidir. Çürüyen kapitalizmin ideologlarına göre bu da ”özgürlük” oluyor. Ortadoğu’nun kulluk sisteminde: Eşcinselliğin sınıfsal ve ideolojik karakterini, Ortadoğu’nun kulluk sistemlerinde de görüyoruz. Oğlancılık, İslamiyet’in yasaklarına rağmen Emevi, Abbasi ve Osmanlı Sarayı’nın ”mutluluk kaynağı”dır. Osmanlı Saray şairleri, en muhteşem gazellerini erkekler için yazmışlardır. Yalçın Küçük ‘ün ”Aydın Üzerine Tezler” kitabında örnekler uzun uzun verilmiştir. Osmanlı hâkim sınıfını, eşcinsellikten kurtaran, 19. yüzyılda başlayan demokratik devrimdir; Yeni Osmanlı-Jöntürk-Kemalist devrim hareketidir. Bir ilkçağ ve ortaçağ özeti çıkaralım: Eşcinsellik, aşırı sınıflaşma, kölecilik, saray ve zenginlikle bağlantılıdır; köle ve kul sistemlerinin ürünüdür. Bu sistemler, kadını meta haline getirirken insan statüsünü bir tek erkeğe bırakmıştır. Cinsel aşk ise insanlar arasında olacağına göre erkekler arasındadır. Bu sistemlerin çöküş dönemleri ideolojisi, cinsel aşkın tahtına, erkek erkeğe ilişkiyi oturtmuştur.

Sokak çocuğunun cinsel tercih özgürlüğü

Eşcinselliğin insanların özgür seçimleriyle yaygınlaşmayıp sistem tarafından zorla dayatılmasını, en çarpıcı biçimde toplumumuz yaşamıştır. Cumhurbaşkanlığı’na bağlı Devlet Denetleme Kurulu’nun geçen yıl hazırladığı bir raporda, 2000 yılında Türkiye’de bir milyon çocuğun sokakta yatacağı belirtildi. 2000’e geldik. Bugün Türkiye nüfusunun yüzde 31’i 14 yaş ve altındaki çocuklardan oluşuyor. Demek ki, 20 milyon çocuğun 1 milyonu sokaklarda yatmaktadır. Sokak Çocukları Vakfı’nın kurucu üyelerinden, sinema eleştirmeni Tunca Arslan, sokağa düşen ”her çocuğun”, içlerinde farklılık olmaması için, aralarına katıldığı grubun üyelerinin cinsel tecavüzüne uğradığını belirtmektedir.³ Sistem, acımasız ekonomik ve toplumsal koşullarıyla sokağa attığı her erkek çocuğa duvar diplerinde tecavüz etmekte, onu şiddet yoluyla eşcinselliğe zorlamakta ve arkasından da, o çocuğa, ”Bu senin cinsel tercih özgürlüğüdür” demektedir. Bir milyon çocuk, büyük şehirlerin sokaklarında. Ve o bir milyon çocuk, daha ergenlik çağına gelmeden kendi cinsinin tecavüzüne uğruyor. Bu eşcinsel ilişkiler, birçoğu için, daha sonra da devam ediyor. Hatta bazıları için eşcinsel ilişki, bir ”ekmek kapısı” haline geliyor. Bütün bunlar zorla, şiddetle olmaktadır. Sistem sanatçısının ve yazarının işlevi: Ancak, daha vahimi, birtakım ideologların, romancıların, sinemacıların, şairlerin, magazin basını ve yazarlarının şiddet yoluyla dayatılan eşcinselliği, ”yükselen değerler” kategorisi

³ Tunca Arslan , ”Sistemin sövdiği ve sevdiği çocuğu: Eşcinsellik” , *Papirüs*, sayı 23, Ocak 1999, s. 9.

içine alarak parlatmalarınıdır. Yıkıntıların içindeki tecavüz, ideolojik tecavüzle birleşmekte ve sürmektedir. Sokağa düşen çocuğun ırzına geçilmesi ile bu tecavüzü ”cinsel tercih özgürlüğü” olarak topluma takdim eden sanatçının faaliyeti, aynı mekanizmanın farklı işlevleridir. Sistem, tecavüz ettiği çocuğa, bu durumu ”özgürlük” olarak kabul ettirmektedir. Son aylarda televizyonda iki film seyrettim. Biri ”Ağır Roman”, diğeri ”Hamam” filmleriydi. Gazetelerdeki olağanüstü övgüler nedeniyle bu filmleri merak ettim. Her ikisinin de, çürüyen sistemin ürünü olan insanlık facialarını, eşcinselliği, fahişeliği, uyuşturucu bağımlılığını, çakallığı, özetle üretimle hiçbir bağı olmayan toplumsal tortuyu, şirin ve güzel göstermek için çevrildiğini gördüm. Sistemin bu durumlara ittiği zavallı insanlarımıza, bu düşkünlükleriyle gurur duymaları telkin edilmekte, her an bu hallere düşebilecek olanlar ise çukura itilmektedir. Emperyalizme bağımlı sistemin yarattığı yabancılaşma, sanata da yansımış ve sistemin sanatçısını da anaforun içine çekmiştir. Tecavüze uğrayan, yalnız sokağa düşen çocuk değildir. Bütün toplum, sistemin çürüyen kültür ve sanatının tecavüzü altındadır. Son dönemlerde, ödüller verilen, göklere çıkarılan filmlere bakınız, hemen hepsi eşcinselliği yüceltmektedir. Sistem, bir milyon çocuğu sokağa atıyor. Sokağa atılan erkek çocuk, daha önce sokağa atılmış ağabeyinin tecavüzüne uğruyor. Sistemin sanatçısı, o çocuğun tecavüze uğrama ”özgürlüğünü” savunuyor. Mekanizmanın işleyişi budur.

II. CİNSLER ARASI EŞİTSİZLİK VE EŞCİNSELLİK

Kadın köleleştirilince ve aşağılanınca: Birtakım feministlerin, eşcinselliği bir ”özgürlük” gibi yansıtmaları, tarihin acı bir cilvesi oluyor. Çünkü eşcinsellik, aynı zamanda cinsler arasındaki eşitsizliğin, kadının aşağılanması ve köleleştirilmesinin bir ürünüdür. Toplumun, meta ekonomisinin yaygınlaşmasıyla birlikte sınıflara bölünmesi, kadın-erkek ayrımını da derinleştirdi. Sınıflara bölünme ve cinsler arası eşitsizliğin büyümesi birlikte yaşandı. Eşcinsellik ise yukarıda kanıtlarıyla ortaya konduğu gibi, bu iki farklılaşmanın günah çocuğudur. Platon ‘un ideal Devleti’nde kadının yeri yok. Çünkü sınıflara bölünmüş toplumda kadın aşağı cinstir. Aşağı bir cins ise Devlet gibi kutsal örgütlenmeye giremez. Kadın zihinsel üretimin dışında tutulunca: Kadın yalnız, Devlet’in mi dışındadır. Kadın zihinsel faaliyetin, sanatın, hâkim sınıfların ayrıcalığı olan her faaliyetin dışındadır. Eski Yunan’da bir tane kadın filozof gösterebilir misiniz? Bir tane kadın Romalı şaire rastladınız mı? Hz. Muhammed ‘in hadislerine göre, 124 bin nebi bulunuyor. İçlerinde kadın var mıdır? Aynı soruları, İran, Emevi, Abbasi ve Osmanlı için de sorabiliriz. Özeti şudur: Kölelik ve kulluk sistemlerinin ideolojisini inşa edenler arasında kadın bulunmaz. Yani kadın olmak ve aydın olmak bir araya gelemez. Kadın, zihinsel yaratıcılığın dışına sürülmüştür. Bu durumda, kadınla derin duygusal iletişim de olanaksız kılınmıştır. Zihinsel ve duygusal derinliği olmayan kadınla ancak insan soyunu üretmek için ilişki kurulur. Aşk ise yalnız insan türünü üretme eylemi değildir; zihinsel ve duygusal boyutları olan bir ilişkidir. Bu durumda Platon ne yapsın? Kadını niçin Devlet’ine alsın? Kadınla hangi derin cinsel arkadaşlığı tadabilir ki? Platon’un Devlet’inde ”kutsal aşkın erkekler ara-

sında olması”, kadının zihinsel faaliyet alanının dışına atılmasının olağan bir sonucudur. Duygusal ilişki, erkekle olmaktadır. Eski Yunan’da erkekle duygusallık boyutu olmayan ilişkiye ”pis oğlancılık” denmektedir. Oğlancılığın ”hası” duygusal oluyor. ”Kutsal aşklar”, köleci ve feodal soylular sınıfı içinde erkekler arasında yaşanıyor. Büyük İskender ‘in büyük aşkı, filozof Aristoteles’tir. Mevlana, Şemsi Tebrizi ve Hüsametdin Çelebi ‘ye büyük bir tutkuyla bağlıdır. Anadolu’da ”davul dengi dengine” denir. Cinsel aşk, eşitler arasında derindir; denkler arasında derindir. Kölelik ve kulluk toplumlarının filozofları, düşünürleri, şairleri, kadınlar arasında kendi denklerini bulamayacakları için, derin zihinsel ve duygusal beraberliklerini kendileri gibi entelektüel erkeklerde aramışlardır. Peki, saray kadınları, soyluların kadınları ne yaptılar, gerçek sevgi ve şefkati nerede buldular? Erkeğin erkeğe yöneldiği bu toplumlarda, aşağılanmış ve gururunu yitirmiş olan kadın, aşkı kendi eşitinde aramıştır. Lezbiyenlik bir bakıma bir aşağılanmanın ve bir hüznün paylaşılmasıdır. Erkek eşcinselliğinin yaygın olduğu her toplumda, kadınlar da eşcinselliğe itilmiştir. Oğlancılık ile sevicilik aynı toplumsal ilişkilerin ürünüdür; bir madalyonun iki yüzüdür. Erkek ve kadın, zihinsel ve duygusal derinliği olan beraberliği, sınıfsal karşıtlıklar yüzünden karşı cinsle kuramayınca bu kez, kendi cinsini tersine çevirmeye zorlanmaktadır. Toplumsal sistem ve ideoloji, erkek ve kadın biyolojisini zorluyor.

3. ÇÜRÜYEN KAPİTALİZM VE EŞCİNSELLİK

Günümüzün Roma’sı: Eşcinsellik, kapitalizmin çürüme döneminde, emperyalizm çağında doruğa çıktı. Hitler’leri, Mussolini’leri ve en son ABD saldırganlığını yaratan emperyalizm, yalnız şiddet alanında değil, eşcinsellikte de Neron’ların köleci imparatorluklarıyla karşılaştırılmayacak rekorlar kırmıştır. ABD’li araştırmacı Kinsey, kırk yıl önce ABD’deki eşcinsellerin oranını yüzde 37 olarak saptıyordu. Yaptığı anketler sonucu yazdığı rapora göre, üç ABD’liden biri eşcinsel veya eşcinsel duyumlu idi. Aradan geçen kırk yıl içinde eşcinselliğin çok daha yaygın hale geldiği ve sistemin propaganda araçlarıncı yüceltiildiği söyleniyor. ABD, her alanda günümüzün Roma’sı oldu. Kinsey raporunun açıkladığı oranlar abartmalı olabilir, bunu tartışmıyoruz. Önemli olan şudur: Kapitalizmin liberal çağında eşcinsellik eğiliminin bugüne göre çok çok küçük oranda olduğudur. Yine aynı yasayı keşfediyoruz: Atina ve Roma’da olduğu gibi, sınıf tahakkümünün ağırlaşması, cinsler arası eşitsizliklerin büyümesi ve sistemin çürümesi ile eşcinsellik arasında koşutluğu kapitalizm de kanıtlamıştır. Özel çıkar ve bireysel kâr sistemi, bugün doğa ve insanı yıkıma uğratan bir nitelik kazandı. Artık sistem, aşkı da doğadan koparmaktır. Çürüyen kapitalizm, doğayla birlikte insan doğasını da zorluyor. İngiltere parlamentosunun kudretini anlatmak için, ”Kadını erkek, erkeği kadın yapmak dışında her şeyi yapabilir” denir. Çürüyen kapitalizm, İngiliz parlamentosunu da geçerek erkeği kadın ve kadını erkek yapacak ölçülerde doğayı zorlamaktadır. 20. yüzyılın sonlarında özel çıkarıcılık, dizginlerinden boşandı. Buna bağlı olarak bireycileşme, yalnızlaşma, cemaatini yitirme, tüketim humması ve can sıkıntısı yanında ve onlarla ilişkili olarak eşcinsellik de yayılmaktadır. Burada eşcinsellik, sistemin insana dayattığı acılardan ve yırtıcılıktan

kaçmak için, uyuşturucu gibi, içki, kumar, iskambil oyunları, falcılık, büyücülük, loto-toto, piyango, ganyan gibi, bir yabancılaşma ve çürüme olayıdır. 12 Eylül patlaması: Türkiye'nin eşcinsellik olayını, 12 Eylül'den sonra yoğun ve yaygın olarak yaşaması da anlamlıdır. 24 Ocak kararları ve 12 Eylül cuntası, sınıf farklarını Türkiye tarihinin görmediği oranda derinleştirmiş, toplam 650 bin insanın gözaltı ve hapisshaneden geçtiği bir şiddet uygulamış, emekçi hareketini ezmiş, Türk-İslam Sentezi'ni resmi ideoloji olarak kabul etmiştir. Bütün bunlara bağlı olarak, eşcinsellikte de patlama yaşanmıştır. Türkiye insanı, homoseksüel, travesti, heteroseksüel, lezbiyen, gay gibi kavramlarla hep 12 Eylül döneminde tanıştı. Eskiden Türkiye toplumunda olağandışı ve iyi gözle görülmeyen, en azından bir davranış bozukluğu sayılan eşcinsellik, 12 Eylül'den sonra büyük ideolojik atağını yapmıştır. İstanbul, İzmir ve Ankara'nın belli çevrelerinde, eşcinsel olmayan entellerin utandığı ve entelden sayılmadığı bir hava estirilmiştir. Sendikalı işçi sayısı azalırken, işçi hakları bastırılırken, tarımın çökertildiği bir ortamda köylünün yaşama hakkı tehdit altına girerken "cinsel tercih özgürlüğü", insan hakları listesinin en başına kurulmuştur. Emperyalist sistemin merkezlerinde imal edilen "Yeni Sol", bu dönemde Türkiye'ye ihraç edilmiş ve bunlar aracılığıyla sınıf mücadelesi aşağılanarak eşcinsel, travesti, fahişe, lumpenlik gibi sınıf dışı unsurların hak ve özgürlükleri için mücadele örgütleri ve partisi devreye sokulmuştur. Eşcinselliğin bir emperyalist ihraç malı olduğunu, 12 Eylül döneminde kendi ülkemizde de gördük.

III. EMPERYALİZMLE GELEN EŞCİNSELLİK

4. Toplumsal çöküş ve eşcinsellik

Eşcinselliğin sınıflar ve cinsler arasındaki farklılaşmaların aşırıya varmasıyla olağanlaştığını saptadık. Bu farklılaşmaların olağanüstü derinleşmesi, sınıflı toplum sistemlerinde tıkanmalara, çöküş ve dağılmalara neden olmaktadır. Bu dönemlerde eşcinselliğin de patlamalar yaptığı görülüyor. İlginçtir, Türk mitolojisi binlerce yıl önce eşcinselliği kaos ve kıyamet dönemlerinin belirtisi sayıyor. Eski Türkler, eşcinselliği dünyanın sonunun geldiğini gösteren bir alamet olarak görüyorlar.⁴ Toplumların devrimci yükseliş dönemlerinde yaşanan iyimserlik ve geleceğe duyulan umut, cinsel aşka da canlılık kazandırırken çöküş ve dağılma koşulları eşcinsellik eğilimini güçlendirmektedir. Bu olay, sınıfsal çelişmelerin keskinleşmesi yanında, bunalım dönemlerinin ruh halinde yarattığı karamsarlıklar, dengesizlikler ve karmaşayla da ilgilidir. Nitekim eşcinsellik, eski Yunan'da, Roma'da, Ortadoğu imparatorluklarında ve emperyalist-kapitalist toplumda, derin bunalım ve çöküş dönemlerinde yayılmış ve toplumu sarmıştır. Bunalım dönemlerinin hercümerci, belirsizlikleri, güvensiz ortamı, yırtıcılığı, karmaşa ve gürültüsü, eşcinsellik eğilimine yol açıyor. Fareler üzerinde yapılan bir deney de bu saptamayı doğ-

⁴ Arif Acaloğlu , "Türk mitolojisinde eskatoloji, toplum ve etik değerler" , *Papirüs*, sayı 23, Ocak 1999, s. 20 vd.

rulamıştır. Bilim adamları, gürültülü bir ortamda bırakılan farelerin bir süre sonra eşcinsel ilişkilere girdiklerini gözlemliyorlar.

Emperyalist-kapitalist sistem, bunalım dönemlerinde yarattığı kargaşalık ve güvensizlikle insanları serseme çevirmekte ve gürültü altında kalan farenin durumuna itmektedir. Gürültüde kalan fare durumunu, son yıllarda Rusya halkı büyük acılarla yaşadı. 1996 yılı Ağustos ayındaki Rusya gezimde görüştüğüm Şeniyin, Tulkin, Ligaçev, Gruçkov, Zufanov gibi günümüzün Komünist Parti liderleri, bana şu çarpıcı gerçeği anlattılar: Rus toplumu, eşcinselliği yaygın olarak emperyalizmin kültürel saldırısıyla öğrendi. Belki seyrek olarak eskiden de vardı. Ama kenarda, köşedeydi, toplum bilmezdi. Hele övülmesi, yayılması, reklam edilebilmesi, düşünülemezdi bile. Ancak çürüten emperyalist kültür, bizim toplumsal değerlerimizi bozguna uğrattınca, eşcinsellik artık sıradanlaştı, dahası bir süre sonra yozlaşmış aydınlar arasında bir itibar kaynağı haline geldi. Eşcinsellik ile toplumsal çöküş ve çürüme arasındaki ilişkiyi, biz kendi tecrübemizle öğrendik ve öğrenmeye devam ediyoruz. Ve 18 Ocak 1999 günkü gazetelerde çıkan bir haber, Kızılordu askerlerinin fahişelik yaparak geçimlerini sağladıklarını yazıyordu. Eşcinsellik bir kez daha toplumsal ve ekonomik iflasın acı meyvası olarak karşımıza çıkıyordu.

5. Biyolojik eşe yabancılaşma

Yabancılaşma: Yabancılaşma uzlaşmaz sınıf çelişmelerinin ürünüdür. Kabile toplumunun sınıflara bölünmesiyle birlikte insanın yabancılaşması süreci de başlamıştır. Para ekonomisinin doruğu olan kapitalizm, yabancılaşma sürecinin de doruğudur. Kapitalist meta sistemi, hele emperyalizm çağında, her şeyi meta ekonomisinin içine çekmiş, her şeyi alınır satılır hale getirmiştir. Kapitalizmin piyasa ekonomisini tahlil eden Marx, insanın bu ilişkiler içinde

- Üretime,
- Ürettiği ürüne,
- Topluma,
- Ve İnsanın kendi türünün üretimine yabancılaşması.

Eşcinsellik de bu yabancılaşma olayının bir görüntüsü ve belirtisidir. Kapitalizm, insanı maddi üretime yabancılaştırdığı gibi, kendi türünün üretimine de yabancılaştırmaktadır. Kendisini üretmeye yabancılaşan insan, doğadaki biyolojik eşine, yani karşı cinse de yabancılaşıyor. Başka deyişle cinsel aşka yabancılaşıyor. Marx, kapitalizmin çürüme döneminde yaşamadı, eşcinselliğin bu denli yaygınlaştığını ve sistem tarafından dayatıldığını ve yüceltildiğini görmedi. İnsanlığın 20. yüzyılın sonlarında yaşadığı deneyim göstermektedir ki, yabancılaşma; insanın yalnız üretime, ürüne, topluma ve kendisine yabancılaşması değil, aynı zamanda insanın biyolojik eşine ve cinsel aşka da yabancılaşmasıdır. Cinsel aşk ve doğa: Cinsel aşkı tanımlamaya kalkacak kadar cesur değiliz. Ancak aşkın iki unsurunu belirleyebiliriz: Birincisi, aşk insanın kendi cinsini üretmesiyle ilgilidir. Denebilir ki, insanın üreme içgüdüğü, cinsel arzu ve

aşkla pekişmiş ve güvenceye kavuşmuştur. Kuşkusuz bu olay, doğaüstü bir iradenin ürünü değildir. Kökleri canlıların insan öncesi evrim hikâyesine kadar uzanıyor. Üreme için cinsel ilişki eyleminin, canlıların biyolojik varlıklarında, belli kimyasal ve fiziksel süreçlere yol açtığı ve bu süreçlerin canlıların evrim tarihi içinde belli değişimlerden geçtiği açıktır. Bu evrimin doruğunda insan türü bulunuyor. Bilimsel verilere göre, cinsel aşk, insan beyninde ve vücudunda belli faaliyet ve dönüşümlerle bağlantılı olarak yaşanıyor. Cinsel aşkın beyin belli bölgelerinde özel bir faaliyete yol açtığı, kandaki ve insan vücudundaki belli hormonları harekete geçirdiği; solunum sistemini, kalp atışlarını, kan basıncını vb. etkilediği biliniyor. Yalnız bilim adamları değil, her insan, cinsel aşk ile insanın fiziksel varlığı arasındaki ilişkiyi kendi tecrübeleriyle saptamıştır. Cinsel ilişkinin, beş duyuyla gerçekleştiği açıktır. Dokunma, görme, koklama, duyma ve tat alma duygularının insan vücudundaki belli maddi oluşum ve değişimleri harekete geçirdiği belirlenmiştir. Konuyu uzmanlarına bırakıyoruz. Ancak bu yazı kapsamı içinde vurgulamak istediğimiz olgular şunlardır:

- Cinsel aşkın kökeninde ve temelinde insanın kendi türünü üretmesi vardır.
- Bu üreme faaliyetiyle bağlantılı olan arzu ve duygular, canlıların milyarlarca yıllık ve insan türünün milyonlarca yıllık evrimi sonunda oluşan fizyolojik süreçlerdir.

Bu fizyolojik süreçleri ve duyguları, insan; kadın ve erkek cinsi özellikleriyle yaşar. Özetle: Karşı cinse beslenen cinsel duyguların üreme ile bağlantısı, insanın evrimiyle sınırlarsak, en azından birkaç milyon yıllık bir geçmişe dayanmaktadır. Ve bu evrim sonucu, insan fizyolojisinde belli oluşum ve süreçler oluşmuştur. Aşk ile üreme arasındaki bu bağa, aşk ile insan doğası veya aşk ile cinslerin doğası arasındaki bağ olarak da bakabiliriz. Üreme ile cinsel duygular arasındaki bu bağ fizyolojik olduğu için, toplumsal ve ideolojik nedenlerle zorlandığı zaman kriz doğmaktadır. Eşcinsellik, bu krizin belirimlerinden biridir.

IV. CİNSEL AŞKIN ZİHİNSEL VE DUYGUSAL CEPHESİ

Cinsel aşk, türün üremesiyle bağlantılı kuşkusuz, ancak bundan ibaret değil. Kendi türünü üretmek için fiziksel ilişki, hayvanlarda da var. Ancak biz insanlar, hayvanlardaki bu ilişkiyi ”cinsel aşk” olarak görmüyoruz.

İnsanlara göre, cinsel aşkta, hayvanlardan farklı ve fazla olarak fiziksel ilişkinin ötesinde, zihinsel ve duygusal bir alışveriş var. Cinsel aşkın ikinci unsuru, bu zihinsel ve duygusal iletişimidir. En önemlisi, bu iletişim, büyük bir mutluluk kaynağı. Ancak insanlar arasındaki zihinsel ve duygusal alışveriş, cinsel aşkla sınırlı değildir.

Cinsel aşkı diğer duygusal ve zihinsel iletişim türlerinden ayıran, karşı cinsler arasındaki üreme faaliyetiyle bağlantısıdır. Üreme faaliyeti temeli oluşturuyor. Ancak insanın zihinsel ve duygusal varlığı geliştikçe cinsel aşkın da derinleştiği ve çok daha zengin bir mutluluk kaynağı haline geldiği kesindir. Şöyle de ifade edebiliriz: Hititler döneminde bundan üç-dört bin yıl

önce yaşayan çobanlar veya tarımcılar arasındaki cinsel aşka göre, 20. yüzyıl aydını veya sanatçısının aşkında yaşanan duygu derinliği ve zenginliği arasında büyük fark vardır. Bu nedenle derin bir düşünür ve yaratıcı, aynı zamanda duygulu ve tutkulu bir âşıktır. Beynindeki gelişmişlik ile aşk arasında doğru bir orantı bulunur. Aşkın zihinsel ve duygusal boyutu, kuşkusuz toplumsaldır. İnsanın sınıfı, kültürü, tecrübeleri, zihinsel birikimi ve duygusal gelişimiyle belirlenmiştir. Masallar ve pastoral öyküler ne derse desin, zihinsel birikimi zengin olan bir insanın, aşkı da derin ve zengin duygularla yaşama olanağı fazladır.

İnsanın zihinsel varlığının biyolojik varlığından kopmaya zorlanması: Eşcinsellik, cinsel aşkın iki unsur arasındaki bağı koparmaktadır. Eşcinsellikte, insan fizyolojisi ile zihin ve duygu iletişimi arasındaki bağlantı, milyonlarca yıllık geçmişinden kopmaya zorlanmaktadır. Oysa cinsel duygularla beyin, hormonlar, kan dolaşımı arasındaki ilişki, insan evrimi açısından milyonlarca yıllık bir geçmişin ürünüdür. Bu açıdan bakınca, eşcinsellik, milyonlarca yıllık biyolojik evrimin inkârı oluyor. Belli toplumsal süreçlerde oluşan belli bir ideolojik konumlanma veya belli toplumsal durumların dayattığı bir insanlık hali, kişiyi insanın biyolojik tarihinden kopmaya zorlamıştır.

İnsanın, milyonlarca yıllık fiziksel evriminden, belli toplumsal ve zihinsel dayatmalarla kopması, fiziğin zorlanmasıdır; fizik ötesi, metafizik bir olaydır. Oysa insan, doğanın bir parçasıdır. Ve insan, doğada bir cins olarak, kadın veya erkek olarak var olur. Ve insanın kadınlığı ya da erkekliği, tek tek her insanın hayatıyla belirlenmemiştir; insan türünün hayatıyla belirlidir. Tek tek insanların cinsel varlıkları ve duyguları, beyinleri, solunum ve kan dolaşım sistemleri, o insanın bireysel tecrübesiyle kendi türünün genel özelliklerinden ayıramaz. Ayrılmaya zorlanırsa, insanın fizyolojik, zihinsel ve duygusal varlığının bunalıma girmesi kaçınılmazdır. Eşcinsellikte, kişinin yaşadığı toplumsal tecrübe, insan türünün milyonlarca yıllık doğal evrimiyle karşı karşıya gelmektedir. Milyonlarca yıldır erkek olan bir fizyolojik sistem, diyelim sekiz-on yıllık bir tecrübe sonunda, toplumsal veya ideolojik nedenlerle kadın olmaya zorlanmaktadır. Veya milyonlarca yıllık kadın fizyolojisi ve duygusal varlığı, belli toplumsal etkilerle erkek olmaya zorlanmaktadır. Eşcinsellik, ideolojinin doğayı zorlaması oluyor. Temele inerek eşcinsellik, bir toplumsal durumun doğayı zorlaması oluyor. Oysa karşı cinse duyulan aşk ile doğaya duyulan sevgi arasında çok köklü bir bağlantı vardır. İnsanın aşkını, eskiden beri çiçeklerle, akarsularla, çağlayanlarla, yağmurla, rüzgârla veya fırtınayla anlatması, doğa ile aşk arasındaki bağlantının ne kadar yerleşik ve sağlam olduğunu gösterir. Cinsel aşk, kadınlık ve erkeklik olarak da beliren insan doğasından koparıldığı zaman, aslında insan ile doğa arasındaki ilişki zorlanmaktadır. Somut olarak hormonlar zorlanmaktadır. Kan basıncı tersine çevrilmek istenmektedir. Beyindeki milyonlarca yıllık faaliyet ve kurumlaşma zorlanmaktadır. Beş duyu sisteminin milyonlarca yıllık yerleşik yapısı zorlanmaktadır. Bu fizyolojik zorlamanın temelinde, toplumsal zorlamalar vardır. Milyonlarca yıl sınıfsız olarak yaşamış olan insan, sınıflara bölününce, tahakküm ve boyun eğme ilişkisine zorlanmıştır. Bu, insan varlığını derinden etkilemiş ve yabancılaşma dediğimiz sürece yol açmıştır. Eşit olmayan

insanlar arasındaki aşk ise ezmek, boyun eğmek, teslim almak, burnunu sürtmek, kapris, naz, aldatmak gibi eylemlerle iç içe geçmiştir.

6. EŞCİNSELLİK MUTSUZLUK KAYNAĞI

Özgürlüğe yıkım: Eşcinselliğe hayat:

- Sınıfsal eşitsizlik, baskı ve sömürü.
- Cinsler arası eşitsizlik, kadının köleleşmesi ve aşağılanması.
- İnsanın kendine ve biyolojik eşine yabancılaşması.
- Toplumsal çöküntü ve kaos dönemlerinde insanın sersemlemesi ve dengesini yitirmesi.

Eşcinselliğin toplumsal kaynakları bunlar. İnsanlığın ezeli özlemlerine yapılan saldırılar, eşcinselliğin de yolunu açıyor. Bunca fenalık ve mutsuzlukla birlikte boy veren eşcinsellik, nasıl oluyor da mutluluk kaynağı olarak gösterilebiliyor? İnsanın özgürlük mücadelesi, sınıfsal ve cinsel eşitsizlikleri ortadan kaldırma ve doğa ile insan arasındaki uyumu sağlama mücadelesidir. Özgürlüğe yıkım getiren her şey, eşcinselliğe hayat veriyor. O zaman nasıl olur da eşcinselliğin bir özgürlük olduğu ileri sürülebilir? Cinsel kölenin 'mutluluğu': Yunan soylularının kucaklarına atılan genç kölelerin, Roma imparatorlarının koyunlarına sokulan köle oğlanların, padişahların eğlencesi olan oğlanların, kuytularda zorla ırzlarına geçilen sokak çocuklarının "özgürlüğünden" söz etmek kadar korkunç bir aldatma ve ikiyüzlülük var mıdır? Ezen ve çöken sistemin efendileri bu eşcinsel ilişkilere girerken acaba özgürler mi? Onlar da tahakküm, baskı ve şiddet uygulayacak, insanlıktan çıkan zavallılar değil mi aslında? Sistem, onlar da eşcinselliğe yuvarlanmış değil midir? "Fantezi" olduğu söylenen bütün bu davranışlar, korkunç bir yabancılaşmanın pençesindeki insanların bozgun içinde itildikleri bir insanlık hali değil midir?

Tarihin tanıklığı bir yana, herkesin örneklerine bakarak yaptığı gözlemler de, eşcinselliğin büyük acıların ve mutsuzlukların kaynağı olduğunu göstermiyor mu? Bulunamayan iç barış: Görülen odur ki, eşcinseller, toplumumuzdaki yabancılaşmayı, yalnızlaşmayı, bireycileşmeyi, yırtıcılığı, gerginlikleri, huzursuzlukları, herkesten birkaç kat daha ağır yaşamaktadırlar. Bu ıstırapları, yalnız toplumdaki dışlanma ve aşağılanmayla açıklamak çok aldatıcıdır.

Bir yabancılaşma ve kişisel bozgun durumu olan eşcinselliğin yarattığı gerginlikleri, kendilerine çok güvenen kimi sanatçılar ve entelektüeller dahi aşabilmiş değillerdir. Toplumsal barış yanında insanın iç barışı ve dinginliği, mutluluk için olmazsa olmaz koşuludur. Eşcinsel, kendisinden hoşnut ve huzurlu değildir. İntiharların, eşcinseller arasında yaygın olması anlamlıdır. Bu açıdan eşcinsel, toplumun yaşadığı büyük bunalımları en aşırı yaşayan bir toplumsal kurbandır. Onlar, toplumsal eşitsizliklerin ve yabancılaşmanın yükünü şu veya bu nedenle en çok çeken ve bu ağırlığın altında en çok ezilen insanlardır. Hal böyle olunca, sistemin ideolog ve sanatçıların eşcinselliği özendirici ideolojik faaliyetleri de yerli yerine oturuyor.

SONUÇ: YABANCILAŞMADAN KURTULMUŞ EŞİTLERİN AŞKI

Eşcinsellik, eşitliğe aykırı süreçlerin ürünüdür. Yine eşcinsellik, yukarıda kanıtlarıyla gösterildiği gibi, özgürlüğe aykırı süreçlerin ürünüdür. Oysa cinsel aşk, ancak eşit ve özgürler arasında bütün zihinsel derinliği ve duygu zenginliğiyle yaşanabilir. İmparator Neron ile kölesi arasında derin bir aşk olamaz. İlk eşcinsellik deneyimini düştüğü sokakta tecavüze uğrayarak yaşamış insan da yaralanmıştır; incinmiştir. Bütün deneyimler, en sonunda o ilk deneyimin tekrarıdır. İnsanlığın üç büyük davası vardır: Eşitlik, özgürlük ve barış. Sınıflara bölünmüş ve cinsler arası eşitsizliğin hüküm sürdüğü toplum, ancak sınıflar ve cinsler arası eşitlikle yabancılaşmadan kurtulur ve barışa da kavuşur. Bu barış, hem toplum içindeki barıştır hem de insanın iç dünyasındaki barıştır, kendinden hoşnut olmaktır. Toplum içindeki farklılıkların yarattığı kavga, eşcinselin iç dünyasına daha da şiddetle yansımaktadır. Sınıfsız toplum, eşitlik ve özgürlüğün zeminini yaratmak yanında, insan ile doğa arasında bozulan dengeyi kurmak yoluyla da, gerçek cinsel aşkın ortamını getirecektir. İnsanoğlu, özel çıkar ve bireysel kâr sistemini ortadan kaldırarak insanın biyolojik varlığı ile zihinsel-duygusal varlığı arasındaki milyonlarca yıllık dengeyi, bu kez çok daha üst düzeyde yeniden kuracaktır. Bu, boş bir hayal değildir. İnsanlık tarihine ve günümüz toplumuna bakarsak, en derin ve en güzel aşkların, bireysel çıkardan arınmış derin düşünceli ve eşitler arasında yaşandığını görürüz. Sınıfsız bir dünya özlemi ve her tür eşitliği özümlemek, uçsuz bucaksız duygu zenginliğinin de koşuludur. Herkes, sınıfsız toplum insanını daha bugünden kendi kişiliğinde yaratarak büyük sevdaların ve eşsiz mutlulukların insanı olabilir.